

[Lenger]

steret, og det, at en person ikke står der, er ikke garanti for noget som helst.

Endelig vil jeg sige om tvangsindlæggelse på farlighedskriteriet fremfor på behandlingskriteriet, at det ud over nogle rent saglige grunde godt kan finde sted af bekvemmelighedshensyn. Det er nu en gang lettere at anvende det kriterium ud over, hvad der måtte være indholdet i det.

De indvendinger mod registreringen i det hele taget, som jeg har fremhævet her, kan lige så godt fremføres mod den mellemløsning, justitsministeren foreslår her i dag. I det hele taget kan jeg ikke bare mig for den bemærkning, at det jo var justitsministeren, der fremfor nogen ønskede, at spørgsmålet om registrering skulle afvente udvalgets arbejde, men nu, hvor der altså foreligger en delbetænkning, kommer ministeren med en indstilling om, at man følger justitsministeriets repræsentant i udvalget, der jo ikke fik tilslutning fra nogen andre til sin indstilling, i hvert fald hvis vi ser på indstillingen i dens helhed.

Det, ministeren foreslog, forstod jeg på den måde, at han for det første ønskede en tidsbegrænsning på 3 år, for det andet ønskede han at oprette et helt nyt register, og for det tredje ønskede han kun at registrere efter farlighedskriteriet. Det er en opdeling i et nyt register, som end ikke politiets egne repræsentanter gik ind for, det er en mellemform, der kun fik støtte fra én eneste person i udvalget. Man kan godt undre sig over, at ministeren, når han nu alligevel agter at følge den mindretalsindstilling, som endda fik mindst opbakning, ikke er fremkommet med sine synspunkter på et tidligere tidspunkt.

Der har været nævnt nogle ting vedrørende det fælleskommunale psykiatriske centralregister, hvor vi har foreslået, at der skal være automatisk egenindsigt. Det gælder for dette register, at der ikke er tale om nogen offentlig forvaltning, det er et forskningsregister, og det vil sige, at der ikke er nogen egenindsigt. Men uanset om man vælger den ene eller den anden løsning, føles det belastende alene at stå i et sådant register.

Det er ikke nogen begrundelse, at som reglerne er i dag, må der kun registreres – ud over, hvad der bliver registreret ved indlæggelsen – med den pågældendes egen tilladelse. Med de meget store vanskeligheder, der er ved at få indsigt i det, kan det være gan-

ske svært at kontrollere det. Alene det, at der er tale om følsomme oplysninger, burde være nok til, at den indlagte eller tidligere indlagte fik nogle helt særlige rettigheder her.

Man kan diskutere frem og tilbage – som det også er gjort her i dag, og hr. Bjørn Elmquist var inde på det – om det vil være et fremskridt, at en læge er mellemperson, eventuelt til at forklare, hvad der kommer ud af det, når en person får indsigt i registeret. Det, der er det centrale spørgsmål, er, at det overhovedet er vanskeligt med eller uden mellemperson at få indsigt, og at disse oplysninger sorteres. Hvis man sætter en person, f.eks. en læge, ind som mellemlid, vil der uden tvivl ske det, at oplysningerne ved hjælp af denne læge vil blive sorteret. Det vil betyde, at der ikke kommer nogen øget trykkesfølelse ud af det, og at den enkelte vil føle det lige så belastende at stå der, som hvis man slet ikke havde nogen indsigt i det.

I øvrigt vil jeg gerne sige vedrørende forslag nr. B 50, at jeg er glad for hr. Jimmy Stahrs meget positive holdning, og jeg er for så vidt også glad for hr. Hagen Hagensens mere principielle holdning, der gik ud på, at han ikke kunne acceptere nogen registrering. Siden hr. Hagen Hagensen sidst har udtalt sig positivt om de her ting, er der kommet et ord ekstra med, for nu gik det ud på, at han ikke kunne acceptere en »stedse« registrering, hvilket selvfølgelig også passer udmærket til ministerens forslag.

Endelig vil jeg gerne for en positiv holdning sige tak til hr. Bjørn Elmquist og især til fru Alice Faber, der var ganske ubetinget positiv over for en total afskaffelse af sindslidendes registrering i det centrale kriminalregister.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 55, henviste justitsministeren til indenrigsministerens besvarelse her i salen den 9. november 1983. Vi havde nok også forestillet os, at han ville gøre det, eller at indenrigsministeren selv ville komme op og gøre det.

Det, der var det interessante ved indenrigsministerens bemærkninger her den 9. november 1983, var, at hun oplyste, at hun den 24. oktober 1983 havde udsendt et cirkulære, der skulle tage højde for i hvert fald en del af den problematik, som vi rejser i pkt. 1 i beslutningsforslag nr. B 55.

Hvorfor er det så interessant? Jo, fordi indenrigsministeren, og regeringen på den